

moralfk Slapshed eller Sløvelse af Retsbevidstheden, hvorefter det kunde ansees for undskyldeligt, at krænke Retsordenen og begaae, endog maaffee grove Forbrydelser, naar man ellers vilde være ubfat for selv at lide nogen Ulempe eller bdeie noget Ondt, saaledes, er det neppe muligt, at affatte en Bestemmelse som den ovenfor antydede paa en saadan Maade, at ikke dens store Almindelighed, til største Fare for Samfundet, vilde aabne Udgang til Straffrihed i mange Tilfælde, hvor den ikke burde finde Sted. Mindre betænkeligt kunde det synes at være, ikke just at paahyde Straffrihed, hvor Handlingen er udført under Tryk af Trubler, der medføre overhængende Fare for Liv eller Helbred, men kun at tilstaae Omstolene en Myndighed til i saadanne Tilfælde at nedsætte Straffen eller endog efter Omstændighederne ganske at lade den bortfalde. Man har dog heller ikke troet at kunne tilraade dette, forsaavidt Bestemmelsen skulde holdes i en saadan Almindelighed. Hvor det kun gaaer ud over Andres Giendomi, ophører Handlingen vistnok at være strafbar, naar den var et nødvendigt Middel til at redde Liv eller Helbred, ligesom det fremdeles turde være retfærdigt og billigt at lade en begrundet Frygt for Mis-handlinger komme i Betragtning til Straffens Nedsættelse eller Estergivelse, hvor der er Spørgsmaal om Meddeeltighed i Forbrydelser af Personer, der staae i særegne Afhængighedsforhold, og Kommissionen har derfor i Udkastet foreslaaet Bestemmelser i den Retning. Men at give Reglen saaledes, at selv de største Forbrydelser, endog Drab eller Lemlæstelser af Andre, skulle kunne blive straffrie, naar den Paagjældende var henviist dertil for at redde sit eget Liv eller Helbred, vilde vistnok være i sig selv ligesaa urigtigt, som det overhovedet vilde være betænkeligt, uden videre Begrændsning, ganske i Almindelighed at overlade det til Rævningerne at afgjøre, om ikke en Strafnedsættelse skulde finde Sted paa Grund af den virkelige eller indbildte Fare, hvori den Paagjældende, ifølge Andres Trubler eller andre Omstændigheder, antages at have befundet sig, navnlig naar hensees til, hvor let sympathetiske Følelser ved særegne Leiligheder ad den Bei ubevidst kunde

gjøre sig gjældende. Forsaavidt der er Tale, ikke om fuld Straffrihed, men kun om Strafnedsættelse, fortjener det at erindres, at Kommissionen overhovedet har anseet det for rigtigt, ved at give Udkastets Straffebestemmelser en stor Bidde at aabne Leilighed for Domstolene til ved Straffegradens Nedsættelse at tage tilbørligt Hensyn til alle saavel formildende som skjærpende Omstændigheder; skulde ikke bestomindre et saadant ganske særegent Tilfælde møde, at selv den allerlaveste Straffegrad efter vedkommende Straffebestemmelse maatte ansees for altfor streng for en begaaet Forbrydelse paa Grund af, at den Paagjældende havde handlet under et aldeles overvældende Tryk af livsfarlige Trubler — uden at han dog derfor havde tabt Besindelsen, eller var kommen i en saadan mindre tilregnelig Tilstand, hvorfor Udkastets § 37 foreslaaer en Strafnedsættelse —, maatte der da hentyes til Benaadningsretten, men dette vil efter Kommissionens Mening være at foretrække fremfor for saadanne særegne Tilfælde. Skjød at give en i aldeles almindelige Udtryk holdt Regel, som netop derfor let kunde blive misbrugt, til stor Fare for Samfundsordenen.

Af de 3 Grupper af Bestemmelser, der indeholdes i det 3die Kapitel, nemlig angaaende den subjective Betingelse for Straffskyld, Tilregnelighed, angaaende Straffrihed paa Grund af særegne objective Omstændigheder, Nødværge og Nødstilfælde, og angaaende den Indskyldelse, som det har paa Straffskylden, om den Paagjældende har krænket Retsordenen med Forsæt eller af Uagtsomhed, ifølge Uvidenhed om Loven eller paa Grund af vrang religiøse Meninger osv., — omfatter den første igjen, som allerede ovenfor antydet, en dobbelt Art af Utilregnelighed, deels den, der er begrundet i, at Indbildet ifølge den almindelige menneskelige Udsvikling endnu ikke er modnet til fuld Retsbevidsthed, deels den, som er en Følge af en i en abnorm Sjælstilstand begrundet Mangel af Retsbevidsthed eller af fuld Retsbevidsthed. Hvad Børns Tilregnelighed angaaer (Udkastets §§ 33—35), er Spørgsmaalet ikke blot om den Aldersgrænse, med hvilken den fulde, almindelige Tilregnelighed, men ogsaa om den, med hvilken en indskrænket og